

nejsouce soukromými účastníky, nebyli oprávněni účtovat tyto částky. Neprávem proto pokládal je odvolací soud za soukromé účastníky a neprávem zařídil předvolání jich jako soukromých účastníků k odvolacímu přelíčení. Důsledkem toho spočívá na právním omylu i výrok rozsudku soudu odvolacího, uznávající obviněného Františka D-a povinným nahraditi Štěpánce S-ové jako soukromé účastníci 180 Kč útrat právního zastoupení v řízení odvolacím, neboť Štěpánka S-ová soukromou účastnicí ve smyslu §§ 47 a 449 tr. ř. nebyla a tedy nároku na náhradu útrat svého zastoupení v řízení odvolacím neměla.

Čís. 3789.

Byly-li proti rozsudku podány obžalovaným dvě zmateční stížnosti, jedna zvoleným a plnou mocí vykázaným obhájcem, druhá zástupcem chudých, zřízeným podle § 41 odst. 3 tr. ř. k provedení opravných prostředků obžalovaným opověděných, lze přihlížeti jen ke zmateční stížnosti podané zvoleným obhájcem.

Vzhledem k zásadě kontinuity, vyslovené v §§ 273 až 276 tr. ř., jest na soudu, by návrh na odročení hlavního přelíčení zkoumal zejména i po té stránce, zda provedení navržených důkazů s pravděpodobností slibuje úspěch v zájmu rozhodnutí věci.

Šetření předpisů §§ 118, 135 tr. ř. zákon neukládá výslovně pod neplatností (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

Připouštěje (§ 118 tr. ř.) spokojiti se s jedním znalcem, přenechává zákon posouzení, je-li třeba v konkrétním případě dvou znalců, či stačí-li znalec jeden, volnému uvážení soudu.

I v § 135 tr. ř. zůstává zákon znalecký důkaz o pravosti listiny volnému uvážení soudu.

(Rozh. ze dne 27. února 1930, Zm I 29/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. d) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Do rozsudku byly podány obžalovaným dvě zmateční stížnosti, jedna zvoleným a plnou mocí vykázaným obhájcem, druhá zástupcem chudých, zřízeným podle § 41 odst. 3 tr. ř. k provedení opravných pro-

středků obžalovaným opověděných. Podle § 40 odst. 2 tr. ř. může se obžalovaný i v řízení zrušovacím dáti zastupovati více obhájci, nemůže však proto býti překročen počet spisů zákonem určený, a podle § 44 odst. 2 tr. ř. příkaz obhájci zřízenému z povinnosti úřední uhasne, jakmile si obviněný vezme jiného obhájce, aniž smí tím řízení býti zdržováno. Lze tudíž přihlížeti jen ke zmatečné stížnosti podané zvoleným obhájcem. Zmatečná stížnost uplatňuje zmatek čís. 4 § 281 tr. ř. pro zamítnutí obhájcových průvodních návrhů. K výtkám s hlediska formálního důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. lze přihlížeti jen, pokud a jak jest obsah návrhů osvědčen protokolem o hlavním přelíčení, osvědčujícím podle § 271 odst. 1 tr. ř. všechny návrhy stran a rozhodnutí o nich. Podle protokolů o hlavním přelíčení z 8. listopadu 1929 obhájce navrhl, by bylo hlavní přelíčení přerušeno (odročeno) do doby, až se najdou chybné protokoly, a trval na tom, by byl přivzat druhý znalec z oboru písma. Soud zamítl tento návrh jako nezávažný a bezpředmětný. Rozsudek odůvodňuje zamítavé rozhodnutí poukazem k tomu, že dnes, any ztracené protokoly nejsou po ruce, jest obhájcův návrh v tom i v onom směru nezávažný a bezpředmětný, to tím spíše, an i státní zástupce od svého původního návrhu stejného obsahu upustil. Rozsudek opírá se o dosavadní výsledky průvodního řízení a zjišťuje, že jest zjevno, co dosud nenalezené protokoly obsahovaly; jest to zjevno ze spisů exekučního soudu a z nálezů a posudků soudního znalce písma Štěpána H-y, jenž zevrubně vypsál, co závadné zápisy obsahovaly. Vzhledem k zásadě kontinuity, vyslovené v §§ 273 až 276 tr. ř., jest na soudu, by návrh na odročení hlavního přelíčení zkoumal zejména i po té stránce, zda provedení navržených důkazů s pravděpodobností slibuje úspěch v zájmu rozhodnutí věci. Jsou-li protokoly, obsahující závadné připsání obžalovaným, ztraceny, nelze takový úspěch čekati a nelze podle § 232 odst. 2 tr. ř. hlavní přelíčení bez prospěchu pro vyjasnění věci zdržovati.

§ 118 tr. ř. v doslovu zákona z 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. stanoví, že, je-li při ohledání potřebí odborné znalosti, mají býti přibráni znalci, a to zpravidla dva, a stanoví dále případy, kdy stačí přibrati znalce jednoho. Připouští se spokojiti se s jedním znalcem, přenechává zákon posouzení, je-li třeba v konkrétním případě dvou znalců či stačí-li znalec jeden, volnému uvážení soudu. § 135 tr. ř. stanoví, že, má-li se zjistiti, z čí ruky jest určité písmo, může se dáti znalci srovnati s nepochybně pravými písemnostmi. I tu zákon zůstává znalecký důkaz o pravosti listiny volnému uvážení soudu, jak tomu svědčí slovo »může« v § 135 tr. ř. Z těchto zákonných ustanovení plyne, že mezitímním nálezem, nepřipouštějícím slyšení druhého znalce z oboru písma, nebylo opomenuto nebo nesprávně použito nějakého pro soud závazného předpisu zákona nebo zásady trestního řízení, jak je má na mysli čís. 4 § 281 tr. ř., nýbrž jde o volné rozhodování soudu. Za tohoto stavu věci není rozsudek zatížen zmatečností podle § 281 čís. 4 tr. ř. Šetření předpisů §§ 118, 135 tr. ř. zákon neukládá výslovně pod neplatností (arg. § 281 čís. 3 tr. ř., jenž necituje §§ 118 a 135 tr. ř.).